

Arrest

nr. 275 304 van 15 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 bus 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mexicaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2022 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 maart 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van descendent van haar grootmoeder, mevrouw H.E.M.E., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 15 september 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 9 september 2021 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van descendent van haar grootmoeder, mevrouw H.E.M.E., van Belgische nationaliteit.

1.4. Op 1 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.09.2021 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

□ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische grootmoeder, de genaamde H.,E.M.E. (...)(RR. (...)), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Europese referentiepersoon. Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt.

Ter staving van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende documenten voorgelegd:

- Attest faculteit boekhouding en bedrijfskunde regio Veracruz (Mexico) dd. 28.06.2021 waaruit moet blijken dat betrokkene het studieprogramma heeft gevolgd van 2013 tot 2018*
- Blanco strafregister dd. 10.06.2021 op naam van de referentiepersoon*
- Attest Federale Pensioendienst dd. 23.09.2020 met bijhorende rekeninguittreksels van deze stortingen; Stortingen vanwege Plus Zorgverzekering en Mutualiteit Plus (zorgbudget); Pachtovereenkomst met bijhorende stortingen, als bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon*
- Brief vanwege de vader van betrokkene, zoon van de referentiepersoon, dat hij geld heeft ontvangen van haar om in het levensonderhoud van zijn zoon (betrokkene) te kunnen voorzien met bijhorende geldstortingen*
- Attest van inburgering dd. 22.03.2021 op naam van betrokkene*
- Twee foto's van vermoedelijk betrokkene en de referentiepersoon*
- Medisch attest dd. 20.04.2021 op naam van betrokkene*
- Gezinssamenstelling dd. 21.04.2021*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten en de vorige aanvraag gezinshereniging (dd. 21.09.2020 met bijhorende bijlage 20 dd. 16.03.2021) blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van zijn grootmoeder.

Wat het onvermogen betreft is er geen enkel bewijs voorgelegd. Het is bijgevolg niet duidelijk of betrokkene in het land van herkomst al dan niet zelf over een mogelijke bron van inkomsten beschikte en/of enige eigendom.

Wat de financiële/materiele afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine betreft, kunnen we verwijzen naar de vorige bijlage 20 dd. 16.03.2021. Er is geld overgemaakt van de referentiepersoon naar de vader (L.H. (...), P. (...)) van betrokkene alsook aan derden. Geen enkele storting is gericht aan betrokkene zelf. Voor zover hij ten laste was van zijn grootmoeder van in het land van herkomst of origine, mag worden verwacht dat het geld aan hem persoonlijk werd overgemaakt, hij was immers al meerderjarig ten tijde van de stortingen. Het is redelijk te stellen als er gelden voor hem bestemd waren, dat deze dan ook naar hem zelf zouden gestuurd worden.

Het gegeven dat betrokkene sedert 26.03.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 159 van de Grondwet, de formele motiveringsplicht, minstens de materiële motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"Samenvatting middel:

Verzoekende partij was ten laste van zijn grootmoeder. Zij maakte geld aan hem over, zodat hij kon overleven. Hiervoor werden de nodige bewijzen voorgelegd.

Art. 40ter van de Vreemdelingenwet is van toepassing op de familieleden van een burger van de Europese Unie. De familieleden van een burger van de Unie zijn de personen zoals voorzien in art. 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet.

(...)

Verzoekende partij is de kleinzoon van mevrouw H.E.. Mevrouw H.E. (...) heeft de Belgische nationaliteit. Overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° komen bloedverwanten in neergaande lijn van burgers van de Europese Unie in aanmerking voor een gezinshereniging. De voorwaarde hiervoor is dat de bloedverwanten in neergaande lijn ten laste moeten zijn van de referentiepersoon indien zij ouder zijn dan 21 jaar.

1. Begrip 'ten laste zijn'

Het begrip 'ten laste zijn' heeft een financiële betekenis. Als familielid ben je ten laste van een Belg wanneer je afhankelijk bent van de materiële bijstand van deze Belg, om te kunnen overleven in het land van herkomst. Hierbij moet er rekening gehouden worden met zowel financiële als sociale

omstandigheden (stuk 3, Agentschap Integratie en Inburgering, Wanneer ben je 'ten laste', geconsulteerd op 23 maart 2022, te consulteren op: <https://www.agii.be/thema/vreemdelingenrecht-internationaal-privaatrecht/verblijfsrechtuitwijzing-reizen/gezinshereniging/wanneer-ben-je-tenlaste#:~:text=Je%20bent%20als%20familielid%20ten,persoon%20die%20je%20komt%20ver%20voegen>).

Het 'ten laste zijn' is volgens het Hof van Justitie een feitenkwestie die op alle mogelijke manieren bewezen kan worden (Zaken 316/85, Lebon (punt 22), en C-215/03, Oulane (punt 53), en C-1/05, Jia (punten 36-37).

Uit wat volgt zal duidelijk blijken dat verzoekende partij voldoende documenten heeft voorgelegd die bewijzen dat hij ten laste is van mevrouw H.E. (...) en dat het bewijs van onvermogen niet voorgelegd diende te worden.

Door de jaren heen heeft verwerende partij criteria ontwikkeld die toegepast worden om te oordelen of iemand ten laste is. Zo wordt er onder andere gekeken naar recente overschrijvingen, het inkomen van de te vervoegen persoon, het bewijs van onvermogen, burgerlijke stand en andere criteria zoals leeftijd en eventuele diploma's.

Echter zijn deze criteria soms te streng, waardoor deze steeds getoetst kunnen worden aan de Europese wetgeving en de rechtspraak van uw Raad.

2. Bewijzen dat verzoekende partij 'ten laste is' van mevrouw H.E. (...)

Ondanks de door verwerende partij ontwikkelde criteria, is er geen enkele wet die op heden bepaalt welke documenten voorgelegd moeten worden om het 'ten laste zijn' aan te tonen. Bijgevolg kon verzoekende partij onmogelijk weten welke documenten hij zeker moest voorleggen. Meer zelfs, verzoekende partij kon onmogelijk weten dat de voorgelegde documenten niet voldoende zouden zijn!

Verwerende partij had dan ook bijkomende informatie moeten opvragen aan de verzoekende partij.

Verzoekende partij verwijst in dit opzicht naar het arrest nr. 231 480 van de Raad van State van 9 juni 2015:

"Anders dan wat verwerende partij betoogt, geldt ook ten aanzien van een dergelijke maatregel de hoorplicht met dien verstande dat hieraan in beginsel is voldaan doordat de aanvrager alle nuttige elementen laat gelden die hij in de aanvraag, te dezen de vraag tot heropneming in het ambt, kan en moet uiteenzetten. Indien evenwel het bestuur bij de weigering van het gevraagde voordeel rekening houdt met essentiële elementen of zich steunt op doorslaggevende gegevens die de betrokkene redelijkerwijze niet kon of niet moest kennen bij het indienen van zijn aanvraag, of steunt op redenen waarop de betrokkene in zijn aanvraag niet kon of moest anticiperen, dan dient dat bestuur, alvorens te beslissen, de betrokkene wel de mogelijkheid te bieden om op nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken nopens die feiten en redenen." (Arrest Raad van State nr. 231 480 van 9 juni 2015)

Verzoekende partij heeft haar uiterste best gedaan om een heleboel documenten voor te leggen die zijn afhankelijkheid ten opzichte van mevrouw H.E. (...) aantonen. Echter weigert verwerende partij met sommige documenten rekening te houden en worden andere feiten simpelweg door verwerende partij genegeerd.

Het spreekt voor zich dat het onaanvaardbaar is dat verwerende partij geen rekening houdt met alle voorgelegde documenten en feiten. Dit heeft tot gevolg dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden. Verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 182 871 van 24 februari 2017 van uw Raad dat in casu naar analogie moet worden toegepast. In dit arrest stelde uw Raad het volgende:

"Ainsi qu'il ressort des termes de la disposition précitée, la partie défenderesse a l'obligation de procéder à la détermination des besoins du ménage et, à cette fin, peut se faire communiquer par l'étranger ou toute autorité belge tous les documents et renseignements utiles pour cette détermination, ce que la partie défenderesse a négligé de faire en l'espèce." (Arrest RVV nr. 182 871 van 24 februari 2017)

Verwerende partij baseert haar oordeel op een gedeeltelijke studie van de voorgelegde bewijsstukken en komt zo tot een onzorgvuldige en voorbarige conclusie, zoals hierna zal worden aangetoond.

- *Leeftijd en burgerlijke staat verzoekende partij*

Verzoekende partij is op heden 29 jaar oud. Hij kwam voor het eerst naar België in april 2019, op 26-jarige leeftijd. Op dat moment was verzoekende partij net afgestudeerd, studies die hij kon volgen dankzij de financiële steun van zijn grootmoeder. In de motivatie die werd neergelegd ter ondersteuning van de aanvraag gezinshereniging werd een attest van de universiteit neergelegd die deze studies bevestigde (stuk 4, motivatie).

Tijdens zijn bezoek in 2019 werd beslist om een procedure gezinshereniging op te starten, gezien verzoekende partij en mevrouw H.E. (...) een zeer nauwe affectieve en financiële band hadden. Verzoekende partij keerde terug naar Mexico, verzamelde de nodige documenten, en kwam vervolgens in januari 2020 opnieuw aan in België.

Het voorgaande toont aan dat verzoekende partij Mexico verlaten heeft als pas afgestudeerde, alleenstaande jongeman. Dit is een belangrijk element dat suggereert dat verzoekende partij financieel afhankelijk was. Verwerende partij houdt geen rekening met dit gewichtig feit. Meer zelfs: dit wordt zelfs niet aangehaald in de bestreden beslissing!

Dit is een duidelijke schending van de onderzoeks-, zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

- *Overschrijvingen*

Tijdens zijn leven in Mexico werd verzoekende partij financieel ondersteund door zijn Belgische grootmoeder. Hieromtrent werd het volgende aangehaald in de ondersteunende motivatie:

“De heer L. R. (...) legt vooreerst een verklaring voor van zijn vader. Hierin wordt uiteengedaan dat de ouders van de cliënt onvoldoende financiële middelen hebben om hun zoon te ondersteunen (stuk 13, verklaring vader). In de verklaring wordt er eveneens bevestigd dat mevrouw H.E. (...) hierdoor regelmatig geld overmaakte aan de heer L. R.(...), zodat hij in Mexico in zijn dagelijkse behoeften kon voorzien.

De heer L.R. (...) heeft geprobeerd om de bewijzen van deze transacties te verkrijgen, zodat deze neergelegd kunnen worden, maar dit is op heden helaas niet meer mogelijk. Western Union zou zijn overgenomen, waardoor het onmogelijk is om een overzicht van eerdere transacties te verkrijgen. Deze bewijzen werden echter in het verleden reeds ingediend (stuk 21, bijlage 19ter), waardoor deze reeds in uw bezit zouden moeten zijn. Indien dit niet het geval zou zijn, gelieve ons te contacteren.

Mevrouw H.E. (...) heeft nog één overzicht met transacties van augustus tot oktober 2019 kunnen terugvinden (stuk 14, overzicht transacties).

(...)

De heer L.R. (...) leefde in Mexico samen met zijn ouders. Echter was de heer L.R. (...) niet steeds zelf in de mogelijkheid om het geld op te halen, waardoor de grootmoeder ook op naam van haar zoon stortte. Omwille hiervan staat op sommige bewijzen de vader van de heer L.R. (...) vermeldt als ontvanger. Dit verandert uiteraard niets aan het feit dat het geld nog steeds voor de heer L.R. (...) bestemd was en bedoeld was opdat hij in zijn levensonderhoud in Mexico kon voorzien.”

(stuk 4, motivatie ter ondersteuning van de aanvraag gezinshereniging, dd. 1 september 2021, verzoekende partij zet vet)

Hiermee houdt verwerende partij geen rekening in de bestreden beslissing. De overschrijvingsbewijzen worden simpelweg naast zich neergelegd omdat de overschrijvingen gericht werden aan de vader van verzoekende partij.

Verzoekende partij ontkent niet dat zijn vader inderdaad de overgeschreven gelden ontving. Dit verandert echter niets aan het feit dat de gelden voorzien waren voor verzoekende partij zelf. De vader van verzoekende partij heeft dit bevestigd in een uitgebreide verklaring die werd afgelegd bij een notaris, maar dit belangrijk document (mét apostille) wordt door verwerende partij simpelweg genegeerd...

“Via huidig document verklaar ik dat ik, P.O.H. (...), voor een totaalbedrag van \$5,285.00 (vijfduizend tweehonderd vijventachtig pesos 90/100 M.N) aan maandelijkse inkomsten heb. Deze inkomsten betreffen de uitbetaling van mijn pensioen, waarmee ik rekeningen voor elektriciteit, huur, telefoon, gas, uitgaven en andere diensten moet betalen ten bedrag van ongeveer \$5,302.58.

Omwille van deze reden stuurt mevrouw M.E.H.E. (...) (mijn moeder) financiële steun voor mijn zoon D.E.L.R. (...) om kosten voor school en persoonlijke kosten te dekken.

Samen met deze brief vindt u een bewijs van inkomsten en uitgaven die deze verklaring staven.”
(stuk 5, verklaring van de heer P.L.H. (...) omtrent inkomsten en financiële steun met vertaling en apostille, dd. 21 april 2021, verzoekende partij zet vet)

Gezien zijn vader onvoldoende inkomen had om (naast alle vaste kosten) te voorzien in het onderhoud van zijn zoon, staat het vast dat verzoekende partij in Mexico financieel afhankelijk én dus financieel ten laste was van zijn grootmoeder. Hij had de voormelde overschrijvingen nodig om zijn studies en persoonlijke kosten te dekken. Verzoekende partij overleefde met andere woorden dankzij de financiële steun van zijn grootmoeder.

Het feit dat verwerende partij geen rekening houdt met dit document is een grove schending van de onderzoeks-, zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

- Bewijs van onvermogen van verzoekende partij

In de bestreden beslissing wordt er aangehaald dat er niet alleen onvoldoende bewijzen voorliggen omtrent de financiële afhankelijkheid, quod non (zie hierboven), maar ook dat er geen bewijzen van onvermogen werden voorgelegd.

Echter wordt algemeen aanvaard dat dergelijk bewijs voorleggen quasi onmogelijk is. Hierdoor moeten lidstaten zich soepel opstellen omtrent het voorleggen van dergelijk bewijs, zoals eveneens bevestigd wordt door uw Raad:

“De verwerende partij gaat met dit betoog echter voorbij aan de inhoud van de rechtspraak van het Hof van Justitie, rechtspraak die net benadrukt dat de lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals in casu een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen – in de woorden van de verzoekende partij – soepel moeten opstellen.”
(Arrest RvV nr. 203 688 van 9 mei 2018)

Volgens uw Raad is het bewijs van onvermogen slechts bijzaak om het ten laste zijn aan te tonen (arrest RvV nr. 211.725 van 26 oktober 2018).

Het wordt in het algemeen ook erkend door verwerende partij dat het voorleggen van bewijs van onvermogen zéér moeilijk is, waardoor het bewijs van onvermogen geen absolute voorwaarde is om een gezinshereniging goed te keuren (stuk 3, Agentschap Integratie en Inburgering, Wanneer ben je ‘ten laste’, geconsulteerd op 23 maart 2022, te consulteren op: <https://www.agii.be/thema/vreemdelingenrecht-internationaal-privaatrecht/verblijfsrechtuitwijzing-reizen/gezinshereniging/wanneer-ben-je-tenlaste#:~:text=Je%20bent%20als%20familielid%20ten,persoon%20die%20je%20komt%20ver%20voegen>).

Op basis van het feit dat er geen bewijs van onvermogen voorligt, kan dus onmogelijk een negatieve beslissing genomen worden.

3. Besluit

De vereiste documenten werden door verzoekende partij voorgelegd. Het is kennelijk onredelijk van verwerende partij om geen rekening te houden met de verklaringen van zijn vader. Er moet rekening gehouden worden met dit document, waardoor verzoekende partij afdoende heeft bewezen dat zij ten laste is van mevrouw M.E.H.E. (...).

Het feit dat er geen bewijs van onvermogen voorligt, kan geenszins leiden tot een negatieve beslissing.

Dit middel is gegrond.”

2.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het eerste middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel en artikel 159 van de Grondwet schendt. Het eerste middel is in die mate onontvankelijk.

Betreffende de aangevoerde schending van het “*algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur*” dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig “*beginsel van behoorlijk bestuur*” kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het proportionaliteitsbeginsel, die hierna besproken worden, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van “*het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur*”, is het middel bijgevolg eveneens niet ontvankelijk.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing zoals geciteerd in punt 1.4. haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De Raad stelt vast dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.1.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen van artikel 40ter van de

Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en de toepasselijke bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

2.1.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar grootmoeder, een Belgische onderdaan.

Overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar. Om in aanmerking te komen voor gezinshereniging, dient zij het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, dit is de referentiepersoon, *in casu* haar Belgische grootmoeder. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de Belgische grootmoeder haar recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat.

Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

De Raad van State heeft in deze zin geoordeeld dat de voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter *juncto* 40bis §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze worden gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Dit brengt met zich dat ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent evenwel niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De bewijslast inzake de voorwaarde van 'ten laste zijn' rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan de verzoekende partij om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de gemachtigde geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van de verzoekende partij de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen.

2.1.7. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het begrip 'ten laste zijn' en kan zij niet stellen dat de criteria van de verwerende partij dienen afgetoetst te worden aan de Europese wetgeving maar kan zij aldus wel gevolgd worden waar zij erop wijst dat je als familielid ten laste bent van een Belg wanneer je afhankelijk bent van de materiële bijstand van deze Belg om te kunnen overleven in het land van herkomst, dat hierbij rekening dient gehouden te worden met de financiële en sociale omstandigheden, dat het 'ten laste' zijn een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren kan bewezen worden. De verzoekende partij toont met haar betoog echter niet aan, zoals ook blijkt uit wat volgt, dat de bestreden beslissing ingaat tegen deze overwegingen.

2.1.8. De verzoekende partij betoogt dat er op dit ogenblik geen enkele wet is die bepaalt welke documenten voorgelegd moeten worden om het 'ten laste' zijn aan te tonen, dat zij onmogelijk kon weten welke documenten zij zeker moest voorleggen, meer zelfs, dat zij onmogelijk kon weten dat de voorgelegde documenten niet voldoende zouden zijn, dat de verwerende partij dan ook bijkomende informatie had moeten opvragen. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit een arrest van de Raad van State. Zij vervolgt dat zij haar uiterste best heeft gedaan om een heleboel documenten voor te leggen die haar afhankelijkheid ten opzichte van mevrouw H.E. aantonen, dat de verwerende partij weigert met sommige documenten rekening te houden en andere feiten simpelweg worden genegeerd. Zij meent dat het voor zich spreekt dat het onaanvaardbaar is dat de verwerende partij geen rekening houdt met alle voorgelegde documenten en feiten, dat dit tot gevolg heeft dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden, waarna zij verwijst naar en citeert uit een arrest van de Raad en meent dat dit naar analogie dient toegepast te worden, dat de verwerende partij haar oordeel baseert op een gedeeltelijke studie van de voorgelegde stukken en zo tot een onzorgvuldige en voorbarige conclusie komt.

De Raad kan slechts vaststellen dat bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, het de aanvrager vrijstaat alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste te zijn. Het komt de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt om welke redenen *in casu* de voorgelegde stukken het ten laste zijn van de referentiepersoon niet kunnen bewijzen. Met haar betoog, zoals zal blijken uit wat volgt, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de beoordeling van de voorgelegde stukken door de verwerende partij foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Daarnaast stelt de Raad vast dat het de verwerende partij, nu in bepaalde gevallen het bewijs kan geleverd worden met elk passend middel, niet toekomt in elk individueel geval aan te geven welke stukken er dienen te worden voorgelegd als bewijs van het ten laste zijn.

De Raad herinnert eraan dat *in casu* de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (*cf.* RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Van de gemachtigde kan dan ook niet worden verwacht dat deze, wanneer hij vaststelt dat onvoldoende bewijzen van het 'ten laste zijn' voorgelegd werden, zou aangeven hoe de verzoekende partij wél zou kunnen aantonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

De Raad herhaalt dat het de aanvrager vrij staat alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen en dat het de verwerende partij toekomt om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen, wat zij *in casu* heeft gedaan.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij onmogelijk kon weten dat de voorgelegde documenten niet voldoende zouden zijn, dat de verwerende partij dan ook bijkomende informatie had moeten opvragen, toont zij niet aan op grond van welke bepaling het *in casu* de verwerende partij zou toekomen om

bijkomende informatie op te vragen. De verzoekende partij kan dan ook niet naar analogie verwijzen naar arrest nr. 182 871 van 24 februari 2017, dat onder meer handelt over de toepassing van artikel 12bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet waarin wordt bepaald *“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.”* In casu wordt niet geoordeeld dat aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldaan, doch wel dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn niet is voldaan. Verder benadrukt de Raad dat de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid had om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken om aan te tonen dat zij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Zij had ook de mogelijkheid om hierbij alle volgens haar nodige toelichtingen te verstrekken. Zij heeft dus haar standpunt op nuttige wijze naar voor kunnen brengen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing bijkomend diende te worden uitgenodigd om bijkomende stukken voor te leggen of te worden gehoord. Zij toont niet aan dat het bestuur bij de weigering van het gevraagde voordeel rekening hield met elementen of zich steunde op gegevens die zij redelijkerwijze niet kon of niet moest kennen bij het indienen van haar aanvraag, of steunde op redenen waarop zij in haar aanvraag niet kon of moest anticiperen (RvS 9 juni 2015, nr. 231.480). Zij maakt daarenboven ook niet concreet aannemelijk dat zij nog specifieke gegevens had kunnen aanbrengen die een andere uitkomst van de procedure tot gevolg konden hebben.

Het komt de aanvrager van een verblijfsrecht toe alle elementen aan te brengen ter staving van het verblijfsrecht. Het bestuur moet daarbij geen tegensprekelijk debat organiseren zo zij zich voorneemt dit verblijfsrecht te weigeren.

Voorts stelt de Raad vast dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij een aantal documenten heeft voorgelegd, doch werd hieromtrent geoordeeld dat uit deze documenten niet blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De verzoekende partij verduidelijkt niet met welke relevante documenten voor deze beoordeling de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden, noch welke relevante feiten de verwerende partij bij deze beoordeling ten onrechte zou hebben genegeerd. Zij toont niet aan, zoals ook zal blijken uit wat volgt, dat de verwerende partij haar oordeel baseert op een gedeeltelijke studie van de voorgelegde stukken en zo tot een onzorgvuldige en voorbarige conclusie komt.

2.1.9. De verzoekende partij betoogt dat zij 29 jaar is en voor het eerst naar België kwam in april 2019, op 26-jarige leeftijd, dat zij op dat moment net afgestudeerd was, studies die zij kon volgen dankzij de financiële steun van haar grootmoeder, dat in de motivering die werd neergelegd ter ondersteuning van haar aanvraag een attest van de universiteit werd neergelegd die deze studies bevestigde, dat tijdens haar bezoek in 2019 werd beslist om een procedure gezinshereniging op te starten gezien zij en mevrouw H.E. een zeer nauwe affectieve en financiële band hadden, dat zij terugkeerde naar Mexico, de nodige documenten verzamelde en in januari 2020 opnieuw naar België kwam, dat het voorgaande aantoont dat zij Mexico verlaten heeft als pas afgestudeerde, alleenstaande jongeman en het een belangrijk element is dat suggereert dat zij financieel afhankelijk was, dat de verwerende partij geen rekening houdt met dit gewichtig feit, meer zelfs, dat dit zelfs niet wordt aangehaald in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van haar grootmoeder, waarbij verduidelijkt wordt dat er geld is overgemaakt van de referentiepersoon naar de vader van de verzoekende partij alsook naar derden, dat er geen enkel storting is gericht aan de verzoekende partij zelf, dat voor zover zij ten laste is van haar grootmoeder van in het land van herkomst of origine, mag worden verwacht dat het geld aan haar persoonlijk werd overgemaakt, dat zij immers al meerderjarig was ten tijde van de stortingen, dat het redelijk is te stellen dat als er gelden voor haar bestemd waren, deze dan ook naar haar zelf zouden gestuurd worden.

Met haar betoog dat zij student was en op 26-jarige leeftijd naar België kwam, dat dit suggereert dat zij financieel afhankelijk was, gaat de verzoekende partij er vooreerst aan voorbij dat het feit dat de verzoekende partij financieel afhankelijk zou zijn geweest omwille van haar studentenstatuut op zich niet aantoont dat zij financieel ten laste was van haar grootmoeder. Het is immers mogelijk dat zij financieel

afhankelijk was van een derde persoon. Door enkel te stellen dat de studies mogelijk waren dankzij de financiële steun van haar grootmoeder, toont zij dit geenszins aan. De verzoekende partij toont niet aan, en uit het administratief dossier blijkt niet dat zij documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat haar grootmoeder haar studies heeft bekostigd. Dit kan niet blijken uit een attest van de universiteit die de studies bevestigde.

Bovendien volgt uit het volgen van studies niet *ipso facto* dat de verzoekende partij financieel afhankelijk is. Het is niet uitgesloten dat de verzoekende partij ook tijdens haar studies reeds inkomsten verwierf, nu geen bewijzen van onvermogen worden voorgelegd. Daarnaast kan ook opgemerkt worden dat de verzoekende partij, volgens de door haar voorgelegde documenten, waarop wel degelijk gewezen wordt in de bestreden beslissing, een studieprogramma volgde van 2013 tot 2018. Gezien nergens wordt verduidelijkt op welke datum in 2018 zij haar studies beëindigde en zij pas in april 2019 naar België kwam, toont zij ook niet aan dat zij als pas afgestuurde naar België is gekomen. Het is niet uitgesloten dat de verzoekende partij na haar studies een inkomen heeft verworven, nu geen bewijzen van onvermogen worden voorgelegd.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het feit dat zij als 'pas' afgestudeerde naar België kwam, *in casu* een relevant element was bij het beoordelen van het ten laste zijn in het land van herkomst van haar grootmoeder. Zij maakt alsdan niet aannemelijk dat de verwerende partij relevante documenten ten onrechte niet in overweging heeft genomen of relevante feiten ten onrechte heeft genegeerd.

2.1.10. Verder betoogt de verzoekende partij dat zij financieel ondersteund werd door haar grootmoeder, dat in de (bij de aanvraag gevoegde) ondersteunende motivering werd gesteld dat zij een verklaring voorlegt van haar vader waarin uiteengezet wordt dat haar ouders onvoldoende financiële middelen hebben om haar te ondersteunen en dat de grootmoeder hierdoor regelmatig geld overmaakte aan de verzoekende partij zodat zij in Mexico in haar dagelijkse behoeften kon voorzien, dat zij geprobeerd heeft om bewijzen van deze transacties te verkrijgen, maar dit niet meer mogelijk is, dat Western Union zou overgenomen zijn, waardoor het onmogelijk is om een overzicht van eerdere transacties te verkrijgen, dat deze reeds in het bezit zouden moeten zijn van de verwerende partij, dat nog één overzicht werd teruggevonden met transacties van augustus tot oktober 2019, dat de verzoekende partij in Mexico samenleefde met haar ouders, dat zij niet steeds in de mogelijkheid was om zelf het geld op te halen, waardoor haar grootmoeder ook op naam van haar zoon (de vader) stortte, dat omwille hiervan de vader van de verzoekende partij op sommige bewijzen vermeld staat als ontvanger, dat dit uiteraard niets verandert aan het feit dat het geld nog steeds voor de verzoekende partij bestemd was en bedoeld was om in haar levensonderhoud in Mexico te voorzien. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij hiermee geen rekening houdt in de bestreden beslissing, dat de overschrijvingsbewijzen simpelweg naast zich neer worden gelegd omdat de overschrijvingen gericht werden aan de vader, dat zij niet ontkent dat haar vader inderdaad de overgeschreven gelden ontving, dat dit echter niets verandert aan het feit dat de gelden voorzien waren voor haar zelf, dat haar vader dit ook heeft bevestigd in een uitgebreide verklaring die werd afgelegd bij een notaris, maar dit belangrijk document simpelweg wordt genegeerd. Zij vervolgt dat gezien haar vader onvoldoende inkomsten had om, naast alle vaste inkomsten, te voorzien in het onderhoud van haar zoon, het vast staat dat de verzoekende partij in Mexico financieel afhankelijk was en dus financieel ten laste was van haar grootmoeder, dat zij de voormelde overschrijvingen nodig had om haar studies en persoonlijke kosten te dekken, dat zij overleefde dankzij de financiële steun van haar grootmoeder. Zij meent dat het feit dat de verwerende partij geen rekening houdt met dit document een schending vormt van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

Betreffende de financiële/materiële afhankelijkheid en de bewijzen van overschrijving wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

"Brief vanwege de vader van betrokkene, zoon van de referentiepersoon, dat hij geld heeft ontvangen van haar om in het levensonderhoud van zijn zoon (betrokkene) te kunnen voorzien met bijhorende geldstortingen

Uit het geheel van de voorgelegde documenten en de vorige aanvraag gezinshereniging (dd. 21.09.2020 met bijhorende bijlage 20 dd. 16.03.2021) blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van zijn grootmoeder.

(...)

Wat de financiële/materiële afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine betreft, kunnen we verwijzen naar de vorige bijlage 20 dd. 16.03.2021. Er is geld overgemaakt van de referentiepersoon naar de vader (L.H. (...), P. (...)) van betrokkene alsook aan derden. Geen enkele storting is gericht aan betrokkene zelf. Voor zover hij ten laste was van zijn grootmoeder van in het land van herkomst of origine, mag worden verwacht dat het geld aan hem persoonlijk werd overgemaakt, hij was immers al meerderjarig ten tijde van de stortingen. Het is redelijk te stellen als er gelden voor hem bestemd waren, dat deze dan ook naar hem zelf zouden gestuurd worden."

De Raad stelt vooreerst vast dat uit voormelde motieven duidelijk blijkt dat het niet aanvaarden van de financiële/materiële afhankelijkheid in het land van herkomst van de grootmoeder niet steunt op het niet voorleggen van voldoende bewijzen van overschrijvingen, doch wel op grond van het feit dat de stortingen niet gericht waren aan de verzoekende partij zelf terwijl zij al meerderjarig was ten tijde van de stortingen en dat het redelijk is te stellen dat als er gelden voor haar bestemd waren, deze dan ook naar haar zelf zouden gestuurd worden. Uit deze motieven blijkt duidelijk waarom de ondersteunende motivering en de verklaring van de vader afgelegd bij de notaris, niet aanvaard worden samen met de bewijzen van overschrijving als afdoende bewijs van een financiële/materiële afhankelijkheid in het land van herkomst van de grootmoeder, zodat niet blijkt dat met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden door de verwerende partij. De verzoekende partij weerlegt de voormelde motieven niet. Zij verduidelijkt geenszins waarom het wel onredelijk zou zijn te stellen dat als er gelden voor haar bestemd waren, deze dan ook naar haar zelf zouden gestuurd worden. Door enkel te stellen dat de overschrijvingsbewijzen simpelweg naast zich neer worden gelegd omdat de overschrijvingen gericht werden aan de vader, toont zij dit niet aan. Waar zij erkent dat haar vader de overgeschreven gelden ontving, doch betoogt dat dit niets verandert aan het feit dat de gelden voorzien waren voor haar zelf, beperkt zij zich opnieuw tot de in de ondersteunende motivering en de verklaring van de vader weergegeven stelling, doch weerlegt zij hiermee geenszins het motief dat stortingen niet gericht waren aan de verzoekende partij zelf terwijl zij al meerderjarig was ten tijde van de stortingen en dat het redelijk is te stellen dat als er gelden voor haar bestemd waren, deze dan ook naar haar zelf zouden gestuurd worden.

Met de stelling voorts dat gezien haar vader onvoldoende inkomsten had om, naast alle vaste inkomsten, te voorzien in het onderhoud van haar zoon, het vast staat dat de verzoekende partij in Mexico financieel afhankelijk was en dus financieel ten laste was van haar grootmoeder, gaat zij er aan voorbij dat het loutere feit dat haar vader onvoldoende inkomsten had om te voorzien in het onderhoud van de verzoekende partij er niet *ipso facto* toe leidt dat de verzoekende partij financieel afhankelijk is. Het is immers, gelet op het niet bewezen zijn van een onvermogen, mogelijk dat de verzoekende partij zelf inkomsten had na of zelfs tijdens de studies. En zelfs in het geval de verzoekende partij financieel afhankelijk zou zijn en de vader van de verzoekende partij niet zou kunnen instaan voor haar onderhoud, leidt dit niet *ipso facto* tot de vaststelling dat zij afhankelijk is van haar grootmoeder en niet van een derde. Zoals blijkt uit de niet-betwiste motieven van de bestreden beslissing is er geen enkele storting van de referentiepersoon gericht aan de verzoekende partij zelf terwijl zij al meerderjarig was ten tijde van de stortingen. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat foutief of op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat het redelijk is te stellen dat als er gelden voor haar bestemd waren, deze dan ook naar haar zelf zouden gestuurd worden.

Hoedanook, zelfs indien zou aangetoond zijn dat de gelden gestuurd aan de vader door de grootmoeder, gebruikt werden door de vader voor het betalen van kosten van de verzoekende partij of aan de verzoekende partij zelf werden overhandigd, dient te worden vastgesteld dat uit de motieven van de bestreden beslissing voorts ook blijkt dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, dat zij geen enkel bewijs van onvermogen heeft voorgelegd, zodat het niet duidelijk is of zij in het land van herkomst al dan niet zelf over een mogelijke bron van inkomsten beschikte en/of over enige eigendom. De stelling dat zij voormelde overschrijvingen nodig had om haar studies en persoonlijke kosten te dekken, dat zij overleefde dankzij de financiële steun van haar grootmoeder, betreft dan ook een loutere bewering die niet ondersteund wordt door de voorgelegde stukken, nu niet wordt aangetoond dat zij zelf onvermogen was, zodat niet aangetoond is dat zij de financiële steun nodig had om in het persoonlijk onderhoud te kunnen voorzien.

2.1.11. Betreffende het bewijs van onvermogen, stelt de verzoekende partij dat algemeen aanvaard wordt dat dergelijk bewijs voorleggen *quasi* onmogelijk is, dat hierdoor de lidstaten zich soepel moeten opstellen omtrent het voorleggen van dergelijk bewijs, dat dit bevestigd werd door de Raad in arrest nr. 203 688 van 9 mei 2018, dat de Raad ook stelde dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is om het ten laste zijn aan te tonen in arrest nr. 211 725 van 26 oktober 2018, dat in het algemeen ook wordt erkend door de verwerende partij dat het voorleggen van het bewijs van onvermogen zeer moeilijk is waardoor een dergelijk bewijs geen absolute voorwaarde is om een gezinshereniging goed te keuren, dat op basis van het feit dat er geen bewijs van onvermogen is, dus onmogelijk een negatieve beslissing kan worden genomen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar arresten van de Raad, moet er vooreerst op gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om om de vereiste van het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van het herkomst en aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen. Een financiële ondersteuning van de referentiepersoon aan een familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de referentiepersoon moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. Aangezien de situatie van afhankelijkheid duurzaam dient te zijn, moet het overmaken van de geldelijke middelen gedurende langere tijd en met een zekere regelmaat hebben plaats gevonden.

De verzoekende partij stelt geenszins, nog minder toont zij aan, dat het *in casu* bijna onmogelijk is om een bewijs van onvermogen voor te leggen. Zij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar haar stuk 3 waaruit blijkt dat een bewijs van onvermogen geen absolute voorwaarde is.

Zij kan, gelet op het voorgaande, aldus niet gevolgd worden waar zij stelt dat op basis van het feit dat er geen bewijs van onvermogen is, onmogelijk een negatieve beslissing kan worden genomen.

2.1.12. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij besluitend stelt dat de vereiste documenten door haar werden voorgelegd en dat het kennelijk onredelijk is om geen rekening te houden met de verklaringen van haar vader, dat zij afdoende heeft bewezen ten laste te zijn van haar grootmoeder. Evenmin kan zij gevolgd worden waar zij meent dat duidelijk blijkt dat zij voldoende documenten heeft voorgelegd die bewijzen dat zij ten laste is van haar grootmoeder en dat het bewijs van onvermogen niet diende voorgelegd te worden.

2.1.13. Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt.

2.1.14. Het eerste middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“De situatie van verzoekende partij valt duidelijk onder artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij heeft hier geen aandacht aan geschonken.

Verzoekende partij is de kleinzoon van mevrouw H.E. (...). Verzoekende partij is 29 jaar oud en zijn grootmoeder 74 jaar oud. Verzoekende partij woont reeds meer dan 2 jaar ononderbroken bij zijn

grootmoeder en neemt een groot deel van haar zorg op zich. Hierdoor kan er geen twijfel zijn over het feit dat er sprake is van een familieleven tussen beide in het kader van artikel 8 E.V.R.M.

Verzoekende partij verwijst hieromtrent naar de beslissing Kruškić/Kroatië van 25 november 2014 van het Europees Hof voor de Rechten van de Menst. Hierin werd er bevestigd dat de familieband tussen grootouders en hun kleinkinderen beschermd binnen artikel 8 EVRM kan vallen:

“The Court first reiterates that there may be ‘family life’ within the meaning of Article 8 of the Convention between grandparents and grandchildren where there are sufficiently close family ties between them (see Lawlor v. the United Kingdom, no. 12763/87, Commission decision of 14 July 1988, Decisions and Reports (DR) 57, p. 216). While cohabitation is not a prerequisite, as close relationships created by frequent contact also suffice, relations between a child and its grandparents with whom it had lived for a time will normally be considered to fall within that category (see Bronda v. Italy, 9 June 1998, §51, Reports of Judgments and Decisions 1998-IV).

(...)

Thus, the right to respect for family life of grandparents in relation to their grandchildren primarily entails the right to maintain a normal grandparent-grandchild relationship through contacts between them.”
(stuk 6, EHRM 25 november 2014 (beslissing), Kruškić/Kroatië, §108 en §111, verzoekende partij zet vet)

Een normale grootouder-kleinkind relatie is onmogelijk wanneer verzoekende partij niet in België mag wonen!

Ondanks het feit dat het belang van artikel 8 E.V.R.M. een hogere rechtsnorm is, houdt de verwerende partij hier geenszins rekening mee. Meer zelfs, er wordt in de bestreden beslissing op geen enkel moment verwezen naar het familieleven tussen de verzoekende partij en zijn grootmoeder. Dit is onbegrijpelijk en zonder meer een schending van de zorgvuldigheidsplicht van de verwerende partij. Op basis hiervan dient de bestreden beslissing vernietigd te worden. Verzoekende partij verwijst naar volgende rechtspraak van uw Raad:

“De verwerende partij laat evenwel na in huidige beslissing tot weigering van verblijf, om ook maar op enige concrete wijze in te gaan op of melding te maken van het gezins- en/of privéleven van verzoeker. In de aanvraag van 6 juli 2015 werd nochtans uitdrukkelijk gewezen op het bestaan van een gezinsleven in België.

Alleszins blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezins- en/of privéleven van verzoeker. De belangenafweging in de bestreden beslissing vermeldt de elementen van openbare orde maar weegt ze niet af tegenover het gezins- en privéleven van verzoeker en is bijgevolg onvolledig. De Raad kan in casu niet vaststellen dat de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het gezins- en/of privéleven van verzoeker zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

(...)

Een correcte feitenvinding ontbreekt in casu. De schending van de materiële motiveringplicht in samenhang met artikel 8 van het EVRM is aangetoond.”
(Arrest RVV nr. 184 149 van 21 maart 2017, verzoekende partij zet vet)

Ook in het arrest nr. 103 321 van 23 mei 2013 van uw Raad werd de beslissing van verwerende partij vernietigd, gezien er door verwerende partij niet werd aangetoond dat er een belangenafweging werd gemaakt:

“En l’espèce, il ressort du dossier administratif que les parties requérantes ont leur père ou époux sur le territoire et qu’ils constituent bien une famille, au sens de l’article 8 de la CEDH, ce qui n’est d’ailleurs pas formellement contesté. Il ne ressort toutefois ni de l’acte attaqué ni du dossier administratif que la partie défenderesse se soit livrée à un examen aussi rigoureux que possible de la cause et mis en balance les différents intérêts en présence, alors qu’elle avait ou devait avoir connaissance des éléments particuliers de la cause dont notamment la circonstance que l’époux et père des parties requérantes a obtenu le statut de protection subsidiaire par les instances d’asile belges. Partant, le moyen est fondé.”

(Arrest CCE nr. 103 321 van 23 mei 2013, verzoekende partij zet vet)

Ten slotte dienen ook de arresten nr. 208 200 van 24 augustus 2018 en nr. 166 717 van 28 april 2016 van uw Raad benadrukt te worden. In het eerste arrest werd de beslissing van verwerende partij vernietigd omdat er noch uit de beslissing, noch uit het administratief dossier kon worden afgeleid dat er een concrete afweging van de belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 EVRM heeft plaatsgehad. In het laatstgenoemde arrest werd de beslissing van verwerende partij vernietigd omwille van een onvoldoende motivering in het licht van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt namelijk de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert. De situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M.

Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoekende partij (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Door de verzoekende partij het recht te ontkennen om zich op een legale manier te verenigen met haar zoon wordt artikel 8 E.V.R.M. geschonden. Dit is logisch, gezien haar het recht om als een 'normaal' gezin door het leven te gaan worden ontzegd. Een onbeperkt verblijf voor de verzoekende partij is onontbeerlijk voor het hebben van een waar en evenwichtig gezinsleven.

De Raad van State heeft reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst. Dit is ten dezen door de verwerende partij onvoldoende (zelfs niet) doorgevoerd waardoor artikel 8 van het E.V.R.M. wordt geschonden.

De Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging beoogde op de eerste plaats "de gezinshereniging" als regel voorop te stellen. Het is daarbij in die zin dat artikel 17 van dezelfde

richtlijn dient te worden geïnterpreteerd, waardoor elk geval op een individuele wijze dient te worden beoordeeld.

Het is vaststaand dat de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. De verzoekende partij wenst een normaal gezins- en familieleven te leiden. De beslissing van de verwerende partij is onaanvaardbaar. Uit de bestreden beslissingen blijkt bijgevolg op geen enkele manier of de voornoemde belangenafweging plaatsgevonden heeft en alle individuele elementen in rekening werden gebracht.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. Bijgevolg zijn artikel 8 E.V.R.M. en de motiveringsplicht manifest geschonden."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.2.3. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

2.2.4. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

2.2.5. De verzoekende partij wijst op haar gezinsleven met haar Belgische grootmoeder.

In beginsel heeft de bescherming, die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, §34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, §36).

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij een verblijfsaanvraag indiende in functie van haar Belgische grootmoeder. Uit artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet volgt dat de verzoekende partij, die ouder is dan 21 jaar, het bewijs moet leveren dat zij *“ten laste”* is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in deze zaak, het weze herhaald, haar Belgische grootmoeder.

Deze wettelijke verblijfsvoorwaarde en de invulling van het begrip *“ten laste”* – met name dat aangetoond dient te worden dat de situatie van afhankelijkheid zich reeds voordeed in het land van herkomst en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging – verschillen in wezen niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen. De voormelde wettelijke verblijfsvoorwaarde houdt derhalve een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven, waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ascendenten worden vereist (*‘ten laste’* zijn).

In deze zaak blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat *“(u)it het geheel van de voorgelegde documenten (...) niet afdoende [blijkt] dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon”*. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat deze vaststelling overeind blijft en voldoende schragend is voor de conclusie dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het *“ten laste”* zijn, zoals bepaald in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waardoor de verzoekende partij geen verblijfsrecht kan worden toegekend op grond van deze bepaling. Een materiële of financiële afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar Belgische grootmoeder wordt derhalve niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij meent dat zij een gezinsleven heeft met haar Belgische grootmoeder in de zin van artikel 8 van het EVRM, maakt zij dit, mede gelet op het voorgaande, geenszins aannemelijk. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar Belgische grootmoeder, wordt het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar grootmoeder in de zin van artikel 8 van het EVRM immers niet aangetoond. Uit het louter samenwonen op heden kunnen ook geen bijkomende elementen van afhankelijkheid afgeleid worden. Zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing heeft het louter gegeven dat de verzoekende partij op het adres van haar grootmoeder gedomicilieerd is, niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon daar het ten laste zijn op een actieve wijze dient aangetoond te worden. De verzoekende partij betwist voormelde motieven niet. Door enkel te beweren – zonder het voegen van enig stavingstuk – dat zij een groot deel van de zorgen voor haar

grootmoeder op zich neemt, toont zij niet aan dat er in de relatie tussen haar en haar grootmoeder sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Zij toont dan ook het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met haar grootmoeder niet aan.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat in de bestreden beslissing op geen enkel moment naar haar familieleven wordt verwezen.

2.2.6. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. In die zin kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing disproportioneel is aan het beoogde doel en dat uit de bestreden beslissing geen enkele belangenafweging blijkt waarbij alle individuele elementen in rekening werden gebracht.

2.2.7. Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij enkel het verblijf werd geweigerd maar dat haar niet werd bevolen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij wordt dus niet verplicht om het Belgische grondgebied te verlaten en wordt in deze stand van zaken derhalve niet gedwongen gescheiden van haar Belgische grootmoeder.

Daarnaast toont de verzoekende partij niet aan dat een normale grootouder-kleinkindrelatie, waarbij nog dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij meerderjarig is, niet mogelijk is wanneer zij niet in België mag wonen.

2.2.8. Bovendien wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven dat de verzoekende partij heeft met haar grootmoeder en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, §37).

Met de bestreden beslissing wordt de verzoekende partij het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie geweigerd. Ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dan wil dit nog niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit bovenstaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onjuiste wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon zoals bepaald in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan, laat staat dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

De Raad benadrukt voorts opnieuw dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

2.2.9. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Evenmin maakt de verzoekende partij in dit verband aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat de verwerende partij niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

2.2.10. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER